

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 185.

Tolvte Session.

47de Møde.

Onsdagen den 28de Novbr. Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren ad interim (fortsat): Den nævnte ærede Rigsdagsmand, som jo har gjort denne Lov til Gjenstand for særlig Opmærksomhed, blev i Forsummeren fra Ministeriet tilsendt Alt, hvad der om denne Sag var forhandlet, for at man kunde modtage hans Betænkning desangaaende, og han vil derfor meget let kunne see, hvad der tilhører Regjeringen og hvad der tilhører Commissionen. Forøvrigt forekommer det mig, at det ikke er den Side, nemlig den stilistiske, som man i en lovgivende Forsamling pleier at lægge den største Vægt paa. Jeg misliker ingenlunde Betydningen af de Bestræbelser, som Folkethinget ogsaa i den Henseende gjør for at arbejde for Fædrelandet; desto værre gjør det mig ondt at maatte sige, at Arbeidet i den Retning ikke finder en saa almindelig Paaskjønnelse blandt særdeles Sagkyndige, som i og for sig var ønskelig; men det forekommer mig, at man dog kan vise en for stor Over i den Retning, naar man, fordi man finder en knudret Periode, vil fremsføre dette som en Anke imod selve Loven. Den samme ærede Rigsdagsmand gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Udtrykket: „De sædvanligst forekommende udenlandske Pengesorter“. Jeg vil i den Henseende henvise ham til den svenske Stempellov af 27de November 1857, hvori der er fremsat en særlig Tarif for følgende udenlandske Mønter, der omtrent ville

svare til dem, der her kan være Tale om, nemlig: Sølvrubler, preussisk, hamborgsk og lybsk Courant, norske Specier og Hamborger Banco, hollandsk Courant Rd., dantsk Rd. Rigsmønt, Pund Sterling og Francs. Jeg antager, at det omtrent er disse Møntsorter, inklusive de svenske, man sigter til, naar der staaer: de sædvanligst forekommende udenlandske Pengesorter.

J. N. Hansen: Min Paastand om Fæstebondens Stilling lader sig ikke kaste overende ved en blot og bar Benægtelse. Den hele Fæstelovgivning gaar ud fra den Betragtning, at den skal beskytte den Underordnede mod den Overordnede, den Svage mod den Stærke. Det ligger i alle Fæstelovgivningens Bestemmelser; det er udtrykkelig sagt, at Fordrottene er den Mægtige, og for at beskytte hans Underordnede imod ham fastsættes disse Bestemmelser. Dersom ikke Forholdet var et saadant, hvorfor skulde det da være bestemt, at Fæsteren skal vise Fordrottens Erbødighed og Agtelse? Lovene taler ikke om, hvorvidt Fordrottene fortjener Agtelse; men Fæsteren skal efter Lovgivningen vise ham den, og det er ogsaa viist, hvad det betyder, thi naar i et enkelt Tilfælde en Fæster har villet sige Du igjen, naar hans Godseier sagde Du til ham, saa er han derfor af Domstolene dømt til Straf. Det maa klart og tydelig bevise, at der staaer ikke den frie Mand overfor den frie Mand, men den Underordnede overfor den Overordnede — og saalænge dette Forhold varer ved, er jeg berettiget til at sige, at det er et Underdanighedsforhold; der kommer nær i Klasse med Thendeforholdet.